

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **J. Š.**, proti žalovaným: **1) Magistrát města Zlína, odbor právní, oddělení vymáhání pohledávek, 2) Magistrát města Zlína, 3) statutární město Zlín**, všichni se sídlem nám. Míru 12, Zlín, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaných a na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných při vyřizování žádosti žalobce ze dne 27. 6. 2011, doručené žalovaným dne 4. 7. 2011, o provedení směnečného protestu, a na soudní přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Zlína – oznámení ze dne 20. 7. 2011, č. S00JP00KPUNM, oznámení ze dne 23. 8. 2011, č. S00JP006TVY2, a protestní listiny ze dne 4. 8. 2011, č. S00JP006TVX7,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaných při vyřizování žádosti žalobce ze dne 27. 6. 2011, doručené žalovaným dne 4. 7. 2011, o provedení směnečného protestu, **s e z a m í t á .**
- II. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných při vyřizování žádosti žalobce ze dne 27. 6. 2011, doručené žalovaným dne 4. 7. 2011, o provedení směnečného protestu, **s e o d m í t á .**
- III. Žaloba na soudní přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Zlína – oznámení ze dne 20. 7. 2011, č. S00JP00KPUNM, oznámení ze dne 23. 8. 2011, č. S00JP006TVY2, a protestní listiny ze dne 4. 8. 2011, č. S00JP006TVX7, **s e o d m í t á .**

- IV. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovaným **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaných při vyřizování žádosti žalobce ze dne 27. 6. 2011, doručené žalovaným dne 4. 7. 2011, o provedení směnečného protestu.
- VI. Žalovaní **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných při vyřizování žádosti žalobce ze dne 27. 6. 2011, doručené žalovaným dne 4. 7. 2011, o provedení směnečného protestu.
- VII. Magistrát města Zlína **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě na soudní přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Zlína – oznámení ze dne 20. 7. 2011, č. S00JP00KPUNM, oznámení ze dne 23. 8. 2011, č. S00JP006TVY2, a protestní listiny ze dne 4. 8. 2011, č. S00JP006TVX7.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] *Žalobou ze dne 29. 8. 2011* se žalobce domáhal, aby krajský soud žalovanému statutárnímu městu Zlín uložil povinnost učinit v řízení o směnečném protestu vedeném pod č. S00JP00KPUNM relevantní protestní úkony ke dni 4. 7. 2011, a současně aby žalovanému zakázal pokračovat v porušování základních práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před protiprávním zásahem, a to vydáním antedatované protestní listiny k datu 4. 7. 2011, je-li to právně možné.

[2] Uvedl, že podáním ze dne 26. 6. 2011 požádal žalované statutární město Zlín o vykonání směnečného protestu. Město Zlín však nezákonně odmítlo svoji pravomoc v oblasti protestní agendy a relevantní protestní úkony v den podání žádosti nevykonalo. Následně učinilo protest dne 4. 8. 2011, ovšem nezákonným způsobem. Neučinil jej totiž statutární orgán města, ale jiná neoprávněná osoba. Protestní listina též nemá zákonné náležitosti. Byla tak zasáhnuta majetková sféra žalobce, který byl zkrácen o část příslušenství k směnečné pohledávce a směnečné odměny, a to za období od podání žádosti o vykonání protestu do řádného a platného protestu.

[3] *V podání ze dne 12. 12. 2011* žalobce na výzvu krajského soudu upřesnil, že se jedná jak o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, tak o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Svůj návrh specifikoval tak, aby soud žalovanému statutárnímu městu Zlín uložil povinnost vykonat v řízení o směnečném inkasu a protestu vedeném pod č. S00JP00KPUNM, č. S00JP006TVX7 a č. S00JP006TVY2 relevantní protestní úkony ke dni 4. 7. 2011, popř. reálně datované, a učinit platný protest (vydat platnou protestní listinu), a současně aby žalovanému zakázal pokračovat v nečinnosti a porušování základních práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před protiprávním zásahem. K věci dodal, že žalované město Zlín opomnělo řádně a včas konat dne 4. 7. 2011 po doručení žalobcovy žádosti ze dne 26. 7. 2011. Nekoná vlastně dosud, neboť vydaná protestní listina (č. S00JP006TVX7) je absolutně neplatná – nevydal ji legitimní protestní orgán a neobsahuje

řádnou pečeť státu, nýbrž pouze pečeť města Zlína. Vady protestní listiny mají negativní vliv na práva žalobce, neboť směnka kvůli tomu nenabyla splatnosti.

[4] V podání ze dne 27. 3. 2012, nazvaném „2. doplnenie žaloby č. k. 29 A 65/2011 – odstránenie väd“, a doručeném Krajskému soudu v Brně dne 5. 4. 2012, žalobce mimo jiné označil za žalované „1. odbor právní, oddělení vymáhání pohledávek, náměstí Míru, Zlín 761 40, 2. Magistrát města Zlín, náměstí Míru Zlín 761 40, 3. statutární město Zlín, náměstí Míru, Zlín 761 40“, a dodal, že důvody uvedené v žalobě se v celém rozsahu vztahují na všechny žalované. Žalobu dále rozšířil tak, aby soud zrušil oznámení žalovaných ze dne 20. 7. 2011, 23. 8. 2011, a protestní listinu ze dne 4. 8. 2011 (č. S00JP006TVX7), a věc vrátil žalovaným k dalšímu řízení.

[5] Důvody žaloby a žalobní petit žalobce dále zopakoval v podání ze dne 9. 11. 2012. V podáních ze dne 21. 1. 2013 a ze dne 6. 1. 2014 žalobce odkázal na diplomovou práci J. B. z roku 2010 na téma *Směnečné a šekové protesty*.

II. Vyjádření žalovaných k žalobě

[6] Žalovaní ve společném vyjádření k žalobě ze dne 18. 11. 2013 uvedli, že k provedení protestace není příslušný žádný z nich. Magistrát města Zlína sice protestaci nakonec dne 4. 8. 2011 učinil, to však pouze z procesní opatrnosti. Již dopisem ze dne 20. 7. 2011 byl přitom žalobce informován o spornosti pojmu „místní národní výbor“ užitého v čl. I § 79 zákona směnečného a šekového č. 191/1950 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s doporučením, aby se s žádostí o provedení protestu obrátil nejlépe na některého z notářů. Žalobce se přesto žádostí ze dne 30. 7. 2011 opakovaně domáhal provedení protestace. Na provádění této agendy není většina obcí personálně ani odborně vybavena a připravena. Stát na roli garanta výkonu státní správy obcemi v této oblasti zcela rezignoval. Reálně mohou protestaci zajistit pouze notáři, případně soudy. Přejít na protestní agendu na obce nelze dovodit ani z dříve platného zákona o obcích (č. 367/1990 Sb.). Ustanovení jeho § 22 totiž akcentovalo faktický výkon daného úseku státní správy, o čemž v případě protestní agendy nelze vůbec hovořit. Stávající zákon o obcích (č. 128/2000 Sb.) pak již obdobné ustanovení neobsahuje. Zcela neadekvátní je pak názor žalobce, že by protestní agendu měl vykonávat starosta (primátor). Pokud by obce vykonávaly protestní agendu, jednalo by se o výkon přenesené působnosti. Z uvedených důvodů je tedy ustanovení čl. I § 79 zákona směnečného a šekového obsoletním. O nečinnosti žalovaných nicméně nemůže být řeči, neboť k protestaci a zaslání protestní listiny žalobci došlo. Navíc u předmětného typu směnky (směnka vlastní), u níž figuruje pouze přímý dlužník, vůbec nebylo třeba protest činit, neboť protestace slouží jako nástroj pro zachování postižných práv proti nepřímým dlužníkům ze směnky. Žalovaní navrhli, aby soud žalobu zamítl.

III. Replika žalobce k vyjádření žalovaných

[7] Podáním ze dne 22. 1. 2014 žalobce uvedl, že z vyjádření žalovaných je zřejmá zmatečnost a nelogičnost jejich závěrů, kdy na jedné straně popírají formální pravomoc protestního orgánu, na stranu druhou ji ovšem realizovali. Fakticky tedy doznali, že překročili svou pravomoc a vydali nulitní protest na újmu v neprospěch žalobce. Měli-li žalovaní

pochyby o svých kompetencích, měli využít příslušné procesní instituty (kompetenční žaloba, postoupení věci příslušnému orgánu), tak však neučinili. Dle žalobce ovšem ustanovení čl. I § 79 zákona směnečného a šekového obsoletním není. V rámci výkonu protestní agendy jsou protestní orgány v materiálním pojetí správními orgány státu. U některých typů směnek je protest nejen procesním důkazním prostředkem, ale též hmotněprávním institutem, jímž se mění nevykonatelný nárok na vykonatelný.

[8] Současně žalobce opětovně upřesnil, že nesprávný procesní postup žalovaných, který zasáhl do práv žalobce, spočíval ve vydání nicotné protestní listiny nepřislušným orgánem, v nepostoupení žádosti příslušnému orgánu, v nesprávném použití pečeti, v nevyřízení omluvy, v nezrušení napadeného vadného protestu rozhodnutím, v nevykonání směnečného protestu ihned, řádně a včas dne 4. 7. 2011, a v nečinnosti a neodstranění protiprávního stavu. Navrhl, aby soud žalovaným zakázal pokračovat v porušování a ohrožování práv žalobce, a dále aby soud žalovaným přikázal obnovit procesní a hmotněprávní stav vydáním platné protestní listiny antedatované k datu 4. 7. 2011 (je-li to možné), opravou vad týkajících se pečeti protestní listiny ze dne 4. 8. 2011, vydáním usnesení o postoupení žádosti o protest příslušnému orgánu (v případě nedostatku pravomoci), zrušením nicotného protestu ze dne 4. 8. 2011 rozhodnutím, omluvou žalobci za nezákonné zásahy.

IV. Související řízení

[9] Usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. 29 A 16/2012-6, zdejší soud dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro překážku litispendence žalobu, již se žalobce domáhal přezkoumání oznámení ze dne 20. 7. 2011, č. S00JP00KPUNM, oznámení ze dne 23. 8. 2011, č. S00JP006TVY2, a protestní listiny ze dne 4. 8. 2011, č. S00JP006TVX7, coby rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud pak usnesením ze dne 29. 3. 2013, č. j. Komp 3/2012-49, odmítl žalobcovu kompetenční žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dospěl k závěru, že ve věci nevznikl ani kladný, ani záporný kompetenční spor, neboť Magistrát města Zlína sepsal dne 4. 8. 2011 k předmětné směnce protestní listinu „*s náležitostmi podle čl. I § 80 zákona směnečného a šekového*“, a současně zde není jiný orgán, který by si takovou pravomoc osoboval a zároveň popíral takovou pravomoc Magistrátu města Zlína.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[11] Soud o věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání. Na tomto místě nutno podotknout, že u žalobcem opakovaně prováděných „změn žalobního petitu“ ani v jednom případě nešlo o změnu takové intenzity, o níž by bylo nutno rozhodovat ve smyslu § 95 o. s. ř.; vždy se obsahově jednalo o pouhé upřesnění prvního žalobního návrhu.

V.a) Skutkový stav

[12] V daném případě vyplynulo ze spisové dokumentace předložené žalovanými, že žalobce se podáním doručeným statutárnímu městu Zlín dne 4. 7. 2011 obrátil na město Zlín se žádostí, aby podle čl. I § 79 a násl. zákona směnečného a šekového, coby protestní orgán

provedlo protest, případně inkaso přiložené směnky. Jednalo se o vlastní vista směnku sepsanou ve Zlíně dne 1. 1. 2005 znějící na směnečný peníz 40 000 000 eur s 24% úrokem ode dne splatnosti s prodlouženou lhůtou k předložení směnky na deset let. Jako výstavce byl uveden P. Š. v Č., bytem ve Z., jako remitent byl uveden žalobce.

[13] Přípisem ze dne 20. 7. 2011, č. S00JP00KPUNM, sdělil Magistrát města Zlína, odbor právní, oddělení vymáhání pohledávek, žalobci, že směnku není možné protestovat, neboť ještě nezapočala běžet lhůta pro předložení směnky dlužníkovi k proplacení. Zároveň žalobci doporučil, aby se s provedením protestu obrátil na některého z notářů.

[14] Podáním ze dne 30. 7. 2011, doručeným statutárnímu městu Zlín dne 4. 8. 2011, se žalobce opětovně domáhal provedení protestu a inkasa předmětné směnky. Současně podal stížnost na předchozí postup města Zlína a argumentoval, proč je protest možné provést.

[15] Na to dne 4. 8. 2011 sepsala Mgr. M. L., právnička oddělení vymáhání pohledávek odboru právního Magistrátu města Zlína, protestní listinu týkající se uvedené směnky (č. S00JP006TVX7).

[16] Protestní listina byla následně společně s průvodním dopisem ze dne 23. 8. 2011 (č. S00JP006TVY2) a s originálem směnky zaslána žalobci.

V.b) Povaha směnečného protestu a pravomoc obce k jeho vykonání

[17] Ohledně obsahu pojmu „*protest směnky*“ či „*směnečný protest*“ soud vycházel, vedle textu zákona, zejména z dostupné literatury, přičemž neshledal důvodu, pro nějž by se měl od závěrů doktríny odklonit. Podle Radima Chalupy [in Zákon směnečný a šekový. Komentář. Doplnující předpisy. Protest a některé jiné směnečné úkony. § 79. ASPI, 1996 (LIT15720CZ)] je protestem „*úkon, který se uskutečňuje z důvodu osvědčení těch směnečněprávně relevantních skutečností, jejichž prokazování nelze ponechat na účastnících směnečného vztahu. Směnečným protestem se osvědčují skutečnosti relevantní pro výkon směnečných práv. Protest je formálním osvědčením, přičemž zjištění osvědčovaných skutečností musí proběhnout předepsaným způsobem a na určeném místě. Formalita protestu je dána jednak užitím písemné formy při osvědčování relevantních skutečností, jednak přesně určeným obsahem protestní listiny. Protest může učinit pouze úzce vymezený okruh osob, který je k tomu státem pověřen a samozřejmě i nadán nezbytnou pravomocí. Přestože zřizovatelem protestu nemusí být státní orgán, je zřizovatel protestu označován jako protestní orgán. Protest může být uskutečněn pouze na žádost osoby, která má zájem na osvědčení protestovatelných skutečností. Osoba, která o protestaci žádá, je označována jako protestant, osoba, jejíž reakce na protestantův požadavek je protestem osvědčována, se nazývá protestátem. Protestní listina, která je materiálním výstupem protestního úkonu, má charakter veřejné listiny.*

[18] *Protest není nástrojem, kterým lze získat důkaz o průběhu jakékoli události. Okruh skutečností, které jsou protestovatelné, je poměrně úzký. Protestovatelné skutečnosti jsou vypočteny přímo zákonem, přičemž jejich výčet má evidentně povahu výčtu uzavřeného. Tento výčet není obsažen v jediném ustanovení zákona, povinnost k protestaci určité skutečnosti je zakotvena vždy v té části zákona, kde je založena samotná povinnost uplatnění požadavku,*

jehož neúspěšnost je protestována. Protestovanou skutečností je vždy marnost uplatnění požadavku protestanta na poskytnutí plnění nebo uskutečnění úkonu protestátem.“

[19] Obdobně též např. Zdeněk Kovařík: Zákon směnečný a šekový. Komentář. 5., doplněné vydání. Praha, C. H. Beck, 2011. s. 233–238.

[20] Jak plyne z uvedeného, směnečný protest je formou osvědčení, tedy úředního potvrzení o určitých skutečnostech v něm uvedených. Na rozdíl od deklaratorního rozhodnutí, které závazně stanoví, že určitá osoba má, anebo naopak nemá určitá práva nebo povinnosti, jde o akt pohybující se v rovině skutkové; v zásadě tak má povahu důkazního prostředku (blíže k pojmům „osvědčení“ a „deklaratorní rozhodnutí“ a jejich odlišnostem viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, ve věci „*Olomoucký kraj*“, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[21] Podle čl. I § 79 zákona směnečného a šekového musí být protest učiněn soudem, notářem nebo místním národním výborem. Místní národní výbory byly zrušeny zákonem č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), s účinností od 5. 9. 1990. Podle první věty § 22 tohoto zákona ovšem *obce v přenesené působnosti vykonávají státní správu v rozsahu, ve kterém ji podle zvláštních zákonů vykonávaly místní národní výbory, popřípadě městské národní výbory třetí kategorie, do počátku účinnosti tohoto zákona*. Je zřejmé, že na obce, resp. na obecní úřady podle tohoto ustanovení přešla i předmětná pravomoc činit směnečné protesty dle zákona směnečného a šekového. Skutečnost, že zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), účinný od 12. 11. 2000, již vzhledem k postupnému „pročištění“ právního řádu od pojmu „národní výbor“ ustanovení obdobné § 22 zákona č. 367/1990 Sb. neobsahuje, neznamená, že by tato pravomoc obcí automaticky zanikla. Stejně tak se soud neztotožnil s názorem žalovaných, že § 22 zákona č. 367/1990 Sb. se týkal jen fakticky vykonávaných pravomocí, přičemž pravomoc činit směnečné protesty takovou nebyla. Takový výklad je nepodložený a v zásadě tedy spekulativní, zejména by však vnášel nežádoucí nejistotu do problematiky vymezení kompetencí orgánů veřejné správy. Obdobným je ostatně též argument o absenci vůle státu zajistit a podporovat výkon této agendy obcemi. Možno dodat, že názor o trvalém přechodu předmětné kompetence na obce (obecní úřady) pak zastává např. i výše citovaná komentářová literatura (R. Chalupa, body 1., 4., 7., Z. Kovařík, s. 234–235).

[22] Z uvedeného plyne, že směnečný protest učiněný obecním úřadem (obcí v přenesené působnosti) je osvědčovací aktem orgánu veřejné správy provedeným v rámci jeho působnosti. Pokud jde o způsob a rozsah soudní ochrany jednotlivce při vydávání osvědčení orgánem veřejné správy, nutno poukázat na výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *Olomoucký kraj* (č. 2206/2011 Sb. NSS). Podle tohoto rozhodnutí je příslušná soudní ochrana poskytována v rámci tzv. nečinnostní žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: „*Jde-li však o akt jiné povahy nežli rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zároveň spadá do množiny taxativně vymezených aktů dle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tj. jde-li o osvědčení), možnost následného přezkumu aktu v navazujícím žalobním řízení není dána, neboť neexistuje žádný žalobní typ vztahující se na osvědčení, který by byl obdobou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proto se soud zabývá již v rámci řízení o nečinnostní žalobě obsahovou stránkou takového aktu a zpravidla správnímu orgánu vymezí (v závislosti na tom, co je mezi stranami sporné), zda vůbec má být osvědčení vydáno a případně, vede-li se spor například o jeho určitý dílčí obsahový aspekt,*

těž jaký obsah musí, anebo naopak nesmí mít dotýčný akt (soud se zde nezabývá veškerými obsahovými aspekty daného aktu, nýbrž pouze těmi, které jsou mezi stranami sporné, nebo těmi, které se spornými aspekty aktu souvisejí či jsou na nich závislé).“

V.c) Posouzení věci samé

[23] Žalobce proti postupu žalovaných brojil třemi typy správních žalob. Výslovně uvedl, že podává žalobu nečinnostní dle § 79 a násl. s. ř. s. a žalobu zásahovou dle § 82 a násl. s. ř. s. („two in one“). Vedle toho ovšem soud shledal, že podání žalobce ze dne 27. 3. 2012, doručené zdejšímu soudu dne 5. 4. 2012, je svým obsahem žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.; ostatně z tohoto důvodu soud usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. 29 A 16/2012-6, odmítl pro překážku litispendence souběžně podanou samostatnou žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. směřující proti týmž úkonům Magistrátu města Zlína.

[24] Pokud jde o žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. proti oznámení ze dne 20. 7. 2011, č. S00JP00KPUNM, oznámení ze dne 23. 8. 2011, č. S00JP006TVY2, a protestní listině ze dne 4. 8. 2011, č. S00JP006TVX7, nutno uvést, že ani v jednom případě se po formální ani materiální stránce nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. První dvě listiny jsou pouhými běžnými příписy Magistrátu města Zlína coby příslušného správního orgánu zaslanými žalobci v průběhu vyřizování jeho žádosti o vydání osvědčení. Samotná protestní listina je pak oním požadovaným osvědčením, tedy jiným typem aktu, než je rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz výše). Z tohoto důvodu soud výrokem č. III. tohoto rozsudku žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. podanou proti výše specifikovaným úkonům Magistrátu města Zlína odmítl pro nepřípustnost podle 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), a § 70 písm. a) s. ř. s. Osobu žalovaného Magistrátu města Zlína v tomto případě určil soud dle § 69 s. ř. s. Vzhledem k odmítnutí žaloby se soud dále nezabýval otázkou splnění dalších podmínek řízení.

[25] Co se týče žaloby zásahové dle § 82 a násl. s. ř. s., i zde soud dospěl k závěru o její nepřípustnosti. Předmětem této žaloby učinil žalobce komplexně postup žalovaných při vyřizování jeho žádosti o provedení směnečného protestu. Jak uvedeno již výše, směnečný protest provedený obecním úřadem je typově osvědčením vydaným orgánem veřejné správy, soudní ochrana je zde i po stránce obsahové poskytována prostřednictvím žaloby nečinnostní dle § 79 a násl. s. ř. s. Ochrany či nápravy se tak lze domoci jiným právním prostředkem, přičemž žalobce se nedomáhal pouhého určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s. ř. s. ve spojení s čl. II bodem 1. zákona č. 303/2011 Sb.). Z tohoto důvodu soud výrokem č. II. tohoto rozsudku zásahovou žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) a § 85 s. ř. s. Osoba žalovaného je v případě zásahové žaloby určován tvrzením žalobce, vzhledem k odmítnutí žaloby pro nepřípustnost se však soud otázkou pasivní věcné legitimace jednotlivých žalovaných pro nadbytečnost dále nezabýval.

[26] Jinak tomu ovšem bylo v případě přípustné žaloby nečinnostní. Taktéž u této žaloby je osoba žalovaného určena tvrzením žalobce. Soud proto respektoval určení žalovaných, jak je vymezil žalobce ve svých podáních. K tomu je nutno uvést, že pouze z čistě formálního (či lépe řečeno formalistického) hlediska se jedná o tři různé osoby, z hlediska materiálního jde vlastně o tentýž subjekt, kde žalovaný a) – Magistrát města Zlína, odbor právní, oddělení vymáhání pohledávek – je součástí či vnitřní jednotkou žalovaného b), tedy Magistrátu města Zlína, který je současně orgánem žalovaného c), statutárního města Zlína. Teoreticky lze do

jisté míry uvažovat o odlišnostech mezi postavením města samotného a jeho magistrátu, a to zejména při pohledu funkčním, tedy z hlediska výkonu přenesené či samostatné působnosti obce, fakticky vzato je však jednání všech tří žalobcem označených žalovaných přičitatelné žalovanému c). Lze uzavřít, že pokud by žalobce za jediného žalovaného označil kteréhokoli z jím uvedených žalovaných, soud by u žádného z nich nemohl dospět k závěru o nedostatku pasivní věcné legitimace.

[27] V dané věci se žalobcem po celou dobu vyřizování jeho žádosti jednal Magistrát města Zlína. I vzhledem k tomu, že směnečná protestace prováděná obcemi na základě čl. I § 79 zákona směnečného a šekového je výkonem přenesené působnosti, má zdejší soud za to, že právě „Magistrát města Zlína“ představuje nejpřesnější označení žalovaného. Vzhledem k dále uvedeným závěrům je však tato problematika v zásadě irelevantní.

[28] Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

[29] Jak vyplynulo z tvrzení účastníků, jakož i z předložené dokumentace, žalovaný Magistrát města Zlína dne 4. 8. 2011, tedy ještě před podáním žaloby (žaloba byla dne 31. 8. 2011 zaslána poštou Nejvyššímu správnímu soudu, jemuž došla dne 2. 9. 2011), učinil žalobcem požadovaný úkon – směnečný protest – a sepsal o tom protestní listinu č. S00JP006TVX7, kterou spolu s průvodním přípisem ze dne 23. 8. 2011, č. S00JP006TVY2, a originálem předmětné směnky zaslal dne 23. 8. 2011 žalobci na jím uvedenou adresu.

[30] Řízení o ochraně před nečinností správního orgánu se tím sice nestalo bezpředmětným, v souladu se závěry uvedenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *Olomoucký kraj* (č. 2206/2011 Sb. NSS) se však jeho předmět zúžil na otázku, zda vydané osvědčení obsahuje všechny zákonné náležitosti, na jejichž nedostatek žalobce výslovně poukazoval.

[31] S námitkami žalobce týkajícími se obsahu předmětné protestní listiny ze dne 4. 8. 2011 se soud neztotožnil. Již z výše uvedeného plyne jednoznačný názor soudu na otázku, zda protestní listinu vydal oprávněný protestní orgán. Tímto orgánem byl v daném případě Magistrát města Zlína, který tak učinil v rámci své působnosti. Přitom zcela postačovalo, že protestní úkon učinila pověřená úřední osoba. Nedůvodnou je též námitka ohledně použité úřední pečeti. Podle čl. I § 80 bodu 7. zákona směnečného a šekového je v protestní listině nutno uvést mimo jiné *úřední pečeť nebo úřední razítko*. Předmětná protestní listina v souladu se zákonem obsahuje otisk několika úředních razítek statutárního města Zlína a Magistrátu města Zlína, mezi jinými však obsahuje i otisk razítka podstatného, totiž razítka Magistrátu města Zlína s malým státním znakem. I tuto náležitost tedy dotčená protestní listina obsahuje. Nutno dodat, že daná protestní listina obsahuje i všechny ostatní náležitosti požadované článkem I § 80 zákona směnečného a šekového.

[32] Za této situace soud shledal, že ke dni vydání tohoto rozsudku tvrzená nečinnost žalovaných netrvá, neboť již před podáním žaloby žalovaný Magistrát města Zlína řádně vydal žalobcem požadované osvědčení obsahující všechny zákonem požadované formální i obsahové náležitosti. Z tohoto důvodu soud výrokem č. I. tohoto rozsudku podanou nečinnostní žalobu zamítl dle § 81 odst. 3 s. ř. s.

VI. Závěr a náklady řízení

[33] Jak specifikováno výše, žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a žalobu zásahovou soud odmítl, žalobu nečinnostní pak zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o nečinnostní žalobě bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok č. IV. tohoto rozsudku). Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (výrok č. V. tohoto rozsudku).

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla žaloba odmítnuta (výroky č. IV. a VII. tohoto rozsudku). Pro aplikaci jiných odstavců § 60 s. ř. s. nebyly splněny zákonné podmínky.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení o zásahové žalobě se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla žaloba odmítnuta (výroky č. IV. a VI. tohoto rozsudku). Pro aplikaci jiných odstavců § 60 s. ř. s. nebyly splněny zákonné podmínky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu